

כל צוציק נהייה לי פה ספץ!

אברשה, על מישקל אבשקה, שאומנם הוא לא היה כליך יהודי, אבל זה בסדר, כי זה שם מהמקורות. ככה זה עם ה"אזולת-רגל" במקום "פיספוס", וככה זה עם ה"לאעלה-ברגלו" במקום פיקשוס, או פישול, או נדק. ויש עוד אלף דוגמאות.

שמע לי, אברשה הקיר, עזוב אותך מכל המחקרים המפוצצים, ותן לנו ליהנות מהשפה הבריאה של ה-ספורט, שכולנו מבינים, ואוהבים. כי כל מילה — לממיליאן!

נחיה בני יהודה, יראשלים

שרק יגיד! שיעשה לנו הוושטים טובה, ויגיד: האם שאלה היא זו, או נאום!!

כל זה היה רק אקדמה, כי אי אפשר בלי את הקריזה הגדולה חטפתי בכלל מהאברשה טנא, שדרך-אגב אליו גם מתייחסת הכותרת למעלה.

כשמדברים יום שלם על נושא אחד — אז מביאים גם את הצד המדעי. בדור המידוע — איך אפשר אחרת? אז ככה. באמצע המסך הקטן, נעמד לו איזה "מומחוי", ובכספי האגרה של י מרביץ "אמי תות" מימי מתושלח, שכבר מן-זמן עמד עליהן הקרה. ובאיזה ביטחון עצמי! — הוא יודע, כי הוא חקר, הרי האברך יפה-הנפש, הילד-של-אמא, שלא רצה ללכך את לשונו ב"דברים שלא ייאמרו בלשון העיברית" (זו ציטטה ממנו!).

אז תבוא פה, יא'חש, ואני אסביר לך למה ה-עיתונאים של הספורט משתמשים בשפה כזו, שהיא דווקא יצירת פאר: זה מפני שהם לחוצים כמו נקניק בסנדוויץ', זה למה.

ניקח דוגמה: בחוצפה רבה אתה הרשית לאנשי הטלוויזיה לכתוב את שמך אברשה, אבל תסלח לי אם אומר לך, שלפי החוקים שלך ושל מישטרת העיברית — זה אסור! אם היית שחקן-כדורגל, למשל, אז לעיתונאים היה אסור לקרוא לך אברשה. אתה תופס? נו, אז מה עושים? אם נקרא לך אברשה — תבוא המישטרה ותאסור אותנו. אם נקרא לך אברהם — הרי יצחקו מאיתנו, יהרגו אותנו. אז — הזפה! הנה פיתרון נהדר: נקרא לך

יום שני בערב, אני מתיישבת לי מול הטלוויזיה, ליהנות מהחשלוש-של-האגרה, ששילמתי בזמן, כי הרי אמרו פעם בגיננל שלחם: "שלם את האגרה בזמן, ועזור לנו לשפר את התוכניות" — נהייה לי שחור בעיניים! שוב פעם האסון הזה ששמו "חשעה השלישית". הערב אבוד.

אז בתור אחת שלא גמרה את האוניברסיטה פונקט בחוג לפילוסופיה, מי אני שאבוא לבקר את הפרופסור המהולל, שפעם בחודש עולה להתיישבות באולפן ומקים היאחזות-קבע עם המיקרופון! אבל רק דבר קטן אני מוכרחה להתאמץ, כי אי אפשר להתאמץ:

מכיוון שאין באולפן מי שיעיץ להיכנס לדברים שלו באמצע (כמו שהוא בעצמו עושה כל הזמן, ובאיזה חוסר-סבלנות!), אז הוא גומר כל שאלה שלו עד הסוף, מה שלוקח איזה עשר דקות. אבל מה זה עשר דקות בשביל פרופסור, שיכול (אם הוא רק רוצה!) לנאום שעות על שעות? וזה — לא כל אחד יכול. שלא תחשבו לכם.

נו — אז אחרי שאלה-נאומית, ענה לו מר יריב אורן, בשיא הכנות: "נכון אמרת!" הפרופסור, שלא מתבלבל כל-כך מהר, בזימות, עם הבטת-לשון מרהיבה לרוחב הפה, הצליף: "אני לא אמרתי! אני שאלתי!" זה מה שנקרא גול-עצמי.

אבל אם הפרופסור בכבודו-ובעצמו אמר שזו היתה שאלה, אנחנו הקטנים בטח שלא נתוכח איתו על מהות הבעיה (מונה פילוסופי, אתם שמים לב!), רק שיש לנו בקשה אחת קטנה: כל פעם! כל פעם! — לפני שהוא מתחיל לדבר —

הזמת כזב מצדה

יחזקאל בוזי מהעם, שהחליט להתמרד כי לא יכול יותר לשאת את הדבר!

ובעצם, הבית השני נחרב הרבה שנים לפני שהוא נחרב בפועל. וכאן המקום לציין, שהמרד היה ביוזמת העם, מלבד העשירים. אם מר יחזקאל בוזי היה חי אז, בטח היה מטיף ליהודים ללכת כצאן-לטבח כמו בזמן השואה, ובוודאי היו אנשים כמותו גם אז. כמו אגריפס השני ואחותו הזונה החשמונאית, שהיתה פילגשו של טיטוס.

המושג מצדה הוא קדוש בעינינו ונערץ עלינו, משום שגם אנחנו החלטנו שהטבח הגדול של הנאצים לא יחזור על עצמו שנית, כי אנחנו נילחם. ועל רבי עקיבא אינני צריך לסגור כלל, כי דיברתי האיוולת של מר בוזי לא יכולים למנוע בו כלל.

ואין למר בוזי לחשוש שמא נלך שוב בדרך מהר-הבית העולה באש אל צוק מצדה. אנחנו לא נצטרך ללכת לשום מקום, כי דין כל מקום בארץ כדיון מצדה.

מאיר לב-רון, קריית-אחא

ריותם של הנציבים והרומאיים, ולדבר על היהודים המיוחסים והעשירים אשר קינו את משרותיהם בכסף, והיו מעוניינים בהמשך השילטון הרומי משום שזה הבטיח את המשך שליטתם-הם.

לפי עדותו של יוסף בן-מתתיהו נרצחו יותר מעשרים אלף יהודים בקיסריה תוך שעה אחת, בנוכחותו של הנציב פלוורוס. אנשים אלה לא היו חיילים, אלא אזרחים תמימים.

הרצח ההמוני בקיסריה שימש אות לתחילתן של פרעות איומות בכל היהודים שגרו בשכונת עם "הגויים הטובים", שמר יחזקאל בוזי מזכירם כהושבי איזור השפלה.

למרות הרצח ההמוני, שתקה ההנהגה היהודית המיוחסת והמושחתת. היא שתקה גם כאשר נרצחו המישים אלף יהודים באלכסנדריה. היא המשיכה לש-תוק גם כאשר נרצחו עשרת אלפים יהודים בהיפודרומים של דמשק, באשקלון נרצחו אלפיים וחמש-מאות, ובעכו אלפיים יהודים. וכי לאיזה תבונה מדינית ציפה מר

אינני יודע מניין שאב הקורא יחזקאל בוזי מדמנרק את ידעיותו בהיסטוריה הישראלית מתקופת בית שני. אך מה שמתקף מהשורות הראשונות של מכתבו בעל האמתיות המפוקפקת איננו מראה רק על בורות מדהימה בכל מה שקשור לתקופה האמורה, אלא גם על טילוף ההיסטוריה, והתאמתה לצרכיו ודעותיו הפוליטיים של הכותב.

ליכאורה, אפשר היה לעבור לסדר-היום ולכתוב מי-כ-תב אישי לכותב כדי להעמידו על טעותותיו, אך מאחר שבעת האחרונה נוהגים אישים מתנועות-השמאל להכ-מש ולחמק מערכם של לוחמי מצדה, חייב אני להביא בפני הקורא את העובדות ההיסטוריות כפי שהתרחשו באמת.

המרד הגדול של היהודים ברומאים לא החל משיג-עונו הפרטי של אדם מסוים או קבוצה קטנה של קנאים.

קצרה היריעה מלפרט את מאות מעשי ההתאכזרות הפיסית והרוחנית של הרומאים כאן בארץ, את אכז-

ביטול חוקי-השבות

ישראל, ישראל יפה יותר ושבעה יותר. עדיין, למרות המהומות החברתיות, לא עשה איש דבר כדי לאזן את התנאים ולהעניק נקודת-זינוק התחלתית שווה לכל לכל אזרח ולכל עולה. מדרך הטבע הידרדרה איכות החיים בארץ לאפס, כשתנושאים את דגל האלימות וה-אישקט החברתי הם, ברובם כמובן, בני עדות המזרח.

ואז, זמן קצר לאחר מילחמת ששת הימים הגיעו וויוזים' רבים וטובים למסקנה, כי באין איכות חיים אין מה לעשות כאן. זו היתה ראשיתה של ההגירה הגדולה בכיוון החפוף, לא בכדי אין מפרסמים מיספרים מלאים ומעודכנים על ממדי העויבה.

כיום אין עליה של ממש. כל היהודים שהיה להם רע במקומות-מגוריהם כבר הגיעו לכאן, או שהצליחו להסתדר בארצות נאות יותר, איש אינו מגיע לכאן עוד עקב אידיאלים ורצון לבנות את המולדת, אם פעם היו אלה יוצאי ארצות האסלם, הרי היום הזעם מכוון כנגד העולים מגרוזיה, שגם להם לא ברור מה בדיוק הם עושים כאן ומדוע לא זכו להגיע לארצה"ב. זהו מעגל-קסמים שאין מוצא ממנו, אלא על-ידי בי-טול חוקי-השבות במתכונתו הנוכחית וחקיקת חוק אחר במקומו, חוק שיאפשר לכל יהודי או בן-דת אחרת הרוצה לעקור לכאן, לעשות זאת רק כשתהא תשתית כלכלית וחברתית מתאימה. לא להביא קמיונות עצומות של עולים בכל פעם שהאנשים מרימה את ראשה באחת מארצות תבל.

נכון ואומנם שחוק משופץ זה נוגד את עקרונ הצינונות, אולם עדיפה ישראל כמדינה שאפשר לחיות בה, על-גבי ישראל המהווה מחנה-ריכוז עצום שהרמה האנושית יורדת בו פלאים, הן בעיקבות העלייה והן בעיקבות הירידה שעלייה זו גרמה וגורמת.

הילל אברמוב, חליאביב

ולמדינה ענייה כל-כך, יבואו עשרות ומאות אלפי פלי-טים — כן, פליטים — בעיקר מארצות-ערב וממזרח-אירופה.

תוך זמן קצר, בתחילת שנות החמישים צצו בארץ מעברות כפטריות לאחר הגשם, מעברות שתנאי החיים בהן היו מחרידים ותת-אנושיים, מכיוון שבידי המדינה הצעירה עדיין לא היו אפשרויות כלכליות להעניק לתו-שבים אלה דיור וחינוך של ממש.

אין כל פלא שעל רקע עזני, עזובה ואדישות, גדל דור תקיף, אלים ומלא-מרירות, דור שידע — ובצדק — כי אם לא יעזור לעצמו, איש לא יעזור לו. המושג מרוקו סכין' הפך מוטו לרעבות, ובינתיים נמשכו והלכו מחדלי הקליטה. לא כאן למקום לפרט את כל ההתפת-חויות השליליות של שיטת קליטה המונית ומשונה זאת, אולם די אם נזכור שלמעשה חיים עד היום אנשים אלה במין גיטאות, ששם שונה ממעברות' ל"קטמונים" וכ-דומה.

בינתיים פרחה ושיגשה, ישראל הראשונה, ישראל השבעה, כלומר אותם אנשים שכבר היו בארץ לפני קום המדינה, ואותם עולים חדשים שהמדינה רצתה ביקרם. כיום ברור מעל לכל ספק, כי באופן מודע, או לפחות תת-הכרתי, טיפחו פקידים-קליטה את העולים, שלחם, כלומר את העולים הקרובים אליהם מבחינת מוצאם. הענימות הראשונות בין השבעים' לרעבים' או בין הוויזים' ל'צ'ח'חים' התבצע בעיקר בצבא. כאן, למי-רות המיסרות הקשורות האמורות לשנות אופי אחיד כלל חיילי היחידה, למדו ילדי המעברות כי יש עוד

הקיפאון החשבתי אופף את ממשלות ישראל מה שנים, ואולי עוד מלפני קום המדינה. עשרות ומאות מחבלים בוצעו בשלושים השנים האחרונות, עקב אי-יכולת האחרים להתנער משרידי מחשבה גלותית ומ-קונספציות שאבד עליהן הכלל.

אין זה סוד שתיקונו מדיניות הנעשים לפרקים, אינם אלא תיקונים, "קוסמטיים" גרידא, בהתאם לצרכי ה-שעה ולעולם לא על-פי מדיניות ברורה, שצריכה להיות מותווית על-פי שנויים הזמנ והמאורעות גרמו להם. לפני כשנתיים התבשרנו כי הנה יש לנו ראש-ממשלה בעל מוח, "אנליטי", אולם לצערנו עדיין לא שינה ראש-ממשלה זה מאומה, בכל שטח שהוא.

ברור, כמאן, כי במדינה שבמרכזה החוקים והמוסר שלה שולטות, "פרות קדושות", אין אפשרות לשנות דבר מיסודו, גם כשדבר זה הוא בעל חשיבות עליונה לעצם קיום המדינה. המאורעות הביטחוניים שמדווח לנו על-י-הם השכם והערב, באמצעות שטיפות-המוח של כלי-התיקשורת, משכיחים מאיתנו, ואולי נעים לנו לשכוח, כי כמיות הנשק העצומות שבידינו ולא, "כוחנו המוסרי", הם שיצילו את המדינה מכיליון — כי-אם המינוון האנושי שבו קובעת האיכות הרבה יותר מאשר הכמות. חוקי-השבות ליווה את המדינה החל מהיווסדה. ל-כ-אורה, חוק הניגון שסביבו אמורה היתה המדינה להי-בנות. חוק זה קיפל בחובו את כל התיקויות הצינונות, ואין ספק שכוונתו המקורית היתה טובה.

מובן-מאליו, כי צפוי היה שכאשר מקבצים אנשים מתרבויות שונות ברחבי העולם יצוצו היכוכים שונים ביניהם. אולם הוגי רעיון חוקי-השבות לא השכילו לעמוד בראש על הבעיות שיווצרו, כאשר בזמן קצר כל-כך,